

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 75.

Ottende Sæssion.

26de Møde.

Fredeagen den 13de Januar.

(Fortf.)

Esbjærning (fortf.): Dersom vi skulle raade slaae paa en heldbringende Maade om de Classer, som her ere, saa maatte vi, forinden vi gif videre, allesammen, forsaavidt vi kunne, finde Midlerne dertil, see at komme ind i Assuranceforeningen, saaledes at vi fik Følelsen af at være Medasfurandeurer; men nu derimod handle vi her i et ganske mercantilt Niemed uden at have den Følelse, som det er nødvendigt at bringe med sig i en Raadslagning af den Natur. Det er derfor, at Commissionen upaatvivelig har været uheldigt stillet, og at man derfor burde være kommet til en Commission, som var mere omfattende, idet den hovedsagelig optog i sig lutter vigtige Medlemmer af selve Brandasurandeurforeningen. Det som jeg synes man skal søge ved anden Behandling at bringe ud af denne Lov, det er Alt det, som er den private Forenings private retlige Krav, hvori fornuftigvis Lovgivningsmagten ikke bør indblande sig, dersom den ikke kan give Noget, og naar den ikke vil give en Contraassurance og ikke vil give et udelukkende Privilegium, og naar den ikke kan give væsentlige Fortrin, saa giver den ikke Noget til Gjengjæld for det Meget, hvori den indskrænker Selskabet.

Min Mening er altsaa, at man maa bringe en Lov frem, som udklarer Justitsministeren og Foreningen fra det Forhold, hvori begge, saavel Justitsministeren som Foreningen, ere forbundne som en Enhed, og hvori de paa en usikker Maade indtvinges ved Lovgivningen,

og som ikke gjør andre Indrømmelser eller lader andre Indrømmelser blive tilbage af dem, der have været tidligere, end de enkelte, som kun for en vis given Tid eller og maaskee indtil videre give et Slags Prærogativ i enkelte Poster til Foreningen, saalænge den bliver under Justitsministerens specielle Tilsyn, idet man gaaer ud fra den Forudsætning, at det Tilsyn skulde kunne stikke imod de Misgreb, som kunde begaaes af private Foreninger, saalænge disse ikke endnu ere blevne mere almindelig bekendte og prøvede. Jeg maa, for end yderligere at retfærdiggjøre denne Betragtningssmaade, gjøre en anden historisk Betragtning af Sagen gjældende end den, der tidligere har været fremhævet. Denne Brandasurandeurforening har fra Begyndelsen af været tilstede i en vis ufuldstændig Stikfæls i Finantsloven; Finantsudvalget har i sin Tid troet at gjøre sin Pligt ved at kræve en Oplysning om denne Forening, dens Pengemidler, dens Regnskab o. s. v. for paa den Maade at udøve, hvad jeg vil kalde en indirecte Budgettering. Justitsministeren har en Gang fremsat en afgjort Indsigelse derimod, og han har havt Ret deri, idet han dengang erklærede, at han, fordi denne Forening stod under den offentlige Control, idet en af Regeringens Mænd stod i Spidsen for den, og stod i nærmere Forbindelse med den end med andre Foreninger, ikke kunde anerkjende, at den lovgivende Magt burde blande sig i Selskabets pecuniaire Forhold; men naar den lovgivende Magt ikke skal indblande sig i de 2 Hoveddele, nemlig Taxationsformerne og Klassificeringen, hvorefter Pengemidlerne komme ind, og hvad der er bestemt i § 20 om Opkrævningsmaaden og Re-